

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A fagyos mérleg**

1. A hús és a gép határa

Téli-Eszter

Az Őrszem-3 optikájának fagyos kék fénye végül elhalványult, ahogy a nehéz, hidraulikus léptek elmozdultak a tizennégyes fülke mellől. A szektor nyomasztó gőze lassanként elnyelte a gép árnyékát, de a levegőben bent rekedt a megdermedt rettegés. Alinda combjai görcsösen megfeszültek, ahogy lassan csökkentette a pedálok őrzítő ritmusát. A wattmérő mutatója végre visszatért a tűrhető tartományba, de a kettős terhelés ára ott égett a lány tüdejében.

– „Alinda... miért?” – lehelte a nagymama. Az idős asszony ráncos, meggyötört keze tehetetlenül simított végig az unokája átázott ingén. – „Egyetlen ember sem bírhat el két tengelyt.”

– „Nem hagyhattalak” – felelte Alinda szaggatottan, szinte dühösen. A torka kiszáradt, a szeme égett a sós izzadságtól. – „Ha elengedem a pedált, átminősítenek. És akkor már nem vagyunk többé család. Csak alkatrészek.”

János a szomszédos pult mögött állva áttörölte olajos homlokát. A fiú mellkasát még mindig fojtogatta a félelem, de a tekintete feszülten Alindára tapadt. Látta a lány reszkető vállát, az akarata törhetetlen élet. A kolónia falai között az emberiséget nem a származás vagy a számozott státusz határozta meg, hanem az az irracionális döntés, amikor valaki többet vállalt a saját kiszabott adagjánál a másikért.

– „Rendben vagy?” – kérdezte János halkán, a dinamók zúgását kihasználva.

Alinda nem válaszolt, csak bólintott egy aprót. A fém és a kalóriák szigorú elszámolásában ők most csak veszteséget termeltek, mégis, a tekintetükben felizzott valami, amit semmilyen gép nem tudott kimutatni.

2. A visszatért tekintet

János Szikra

Az Őrszem nehéz, fémes léptei elhaltak a csarnok gőzös félhomályában, de a feszültség nem oldódott fel a tizenkettes pad körül. Alinda torka égett, s míg a lábai az átvállalt teher ritmusára rángatóztak, a mennyezeti lámpa zöld fénye fagyosan világította meg az izzadt arcokat.

- Ezzel mindhármunkat a csőbe juttatsz - sziszegte János, ahogy közelebb lépett a szomszédos tengely mellől. A fiú arca csupa korom volt, szemeiben fojtott düh és rettegés viaskodott. Nem a kolóniai szabályzat miatt félt, hanem Alindáért.

- Inkább a megsemmisítő, mint ez a néma megadás! - vágta rá Alinda élesen, a nagymamára szegezve vágó tekintetét. - Meddig akarod még nyomni, Mama? Míg bele nem döglesz, miközben a régi meséiddel kábítasz minket? Hogy lesz így valaha ember belőlünk?

A nagymama nem állt meg. Lábai szárazon jártak a vasikereken, de szúrós pillantást vetett a lányra.

- Az ember ott kezdődik, te ostoba, hogy megéri a holnapi osztást - felelte maró fagyossággal.

János ekkor rányúlt Alinda karjára. A szorítása görcsös volt, nyers és kétségbeesett - az egyetlen valódi érintés a nyirkos vasak között.

- Hagyd, Alinda - mondta fojtottan. - Ha te elbuksz, nekem sincs miért tovább taposnom.

A lány nem húzta el a kezét. A tizenkettes pad felett a wattmérő hidegen ketyegett tovább, de a két fiatal egymásba kapaszkodó tekintetében egy pillanatra megtört a gépies egyhangúság.

3. A fagyos mérleg

DITKE (Csőrsz Edit)

A zöld LED épphogy visszanyerte a fényét, de az őrsem fémcsizmájának nehéz koppanása megtorpant a tizenkettes pad előtt. Az optikai lencse nem fordult el. A számláló hideg, kék számokkal kalkulálta az emberi teljesítményt, és a mért érték még mindig a büntetőküszöb szélén lebegett.

- Túl ingadozó - mormolta János-g534 a szomszédos hajtókarról, vöröslő arccal, miközben a saját láncát csikorgatta. - A meggondolatlan rángatással mindannyiunk adagját veszélyezteted, Alinda! Visszafogni a dühödet!

- Hallgass, János! - vágott vissza Alinda dühösen, miközben a combjai görcsbe rándultak. Bár a tüdeje égett, szándékosan átterhelte a saját tengelyére a nagymama pedáljának ellenállását. Az őrsem hűvös, mechanikus értékelése feléjük fordult, a

szenzor vörösesen pásztázta az öregasszony remegő térdeit. – Átveszem. Bírni fogom.

– Nem kérem a sajnálatodat, kislány! – sziszegte a nagymama, szemeiben elfojtott haraggal, bár az arca halálsápadt volt a kimerültségtől. – Inkább a fejedet használd, ne a nyers erőt! Nem tanultál semmit?

– Dehogynem – suttogta Alinda, miközben a szeme sarkából a távoli generátoregység felé pillantott, ahol L656 dolgozott. A tiltott kötődés gondolata volt az egyetlen menedéke a kolónia kegyetlen rendjében. – Csak őmiatta csinálom... őmiatta bízom benne, hogy vagyunk még valakik. Ugye érted, nagyi?

– Hallgass róla! – csattant fel halkan a nagymama, de a tekintete megenyhült egy pillanatra, mielőtt az őrszem árnyéka végleg rájuk borult volna. A gép fagyos ítélete a levegőben lógott: a wattmérő nem hazudott.